

МІШАНИНА

Він втрачав орієнтацію в просторі і в собі. Дивився він в одну точку, чи розпорошував погляд на все довкола — йому не вдавалося зрозуміти де він знаходиться — на кухні, чи в кімнаті; на тролейбусній зупинці, чи в аеропорту; на одному краю міста, чи на іншому; день зараз, чи ніч; він це, чи не він.

Таке з ними бувало, коли заснувши раннім вечором він спив хвилин п'ять, а потім прокидався впевнений, що вже ранок, та починав вдягатися на роботу, поспішати, бо ж відповідальність і начальник, який зранку зазвичай злий і прагне будь що на нього нагримати.

Але як гарно буває в такі моменти дізнатися правду, приємну правду, і нікуди більше не квапитись.

Зараз була схожа, але все ж таки інакша ситуація. Вона обтяжувалася тими обставинами, що, по-перше: він, наче й розуміючи де знаходиться — не розумів де він знаходиться; і, по-друге: зараз він був безробітний, і ризику бути приниженим від начальства, у нього не було.

— Та ну що, власне, тут не так?! — розізлився нарешті він сам на себе. — Яка, власне, різниця, де я і що я? — випалив він і твердим кроком рушив по паркету в бік відкритого балкону, який здався йому самотнім далеким вітрильником на тихій гладі води.

Тут знайшов він полохливих, голодних волоцюг (так наш герой називав голубів), і довго говорив до них, підкормлюючи крихтами зі свого столу, а вони, натомість, спочатку стали його учнями, а потім, сплеснувши своїми сіро-чорними жакетами, здійнялись у повітря і полетіли; і він ще довго на них дививсь, і йому здавалось, що це він летить, а не вони.